

Zonder de ambitie en de investeringen van John Cordier had KV Mechelen wellicht nooit de Europabeker gewonnen en was dit boek nooit gedrukt. Maar waar ontelbare clubs ondanks die 'steun' vruchteloos zoeken naar succes, loodste Aad de Mos het team in een mum van tijd naar de Europese top. Opvallend bescheiden steekt hij vooral de loftrumpet over zijn uitzonderlijke spelers, maar het moet gezegd: zelden drukte een coach zo zijn stempel op een ploeg en zelfs een hele club als Aad de Mos bij KV Mechelen.

A black and white portrait of Aad de Mos, a middle-aged man with short, dark hair, smiling slightly. He is wearing a light-colored collared shirt under a dark jacket. The background is a plain, light color.

AAD **DE MOS**

**'INTELLIGENTIE EN
HUMOR MAAKTEN VAN
ELKE DAG
EEN FEEST'**

– Thijs Delrue

Donderdag 25 oktober 2012. De avond voordien heeft Ajax in de Champions League voetballes gegeven aan Manchester City: 3-1. Tot ieders verbazing, behalve die van Aad de Mos. Als analist op de Nederlandse tv tipte hij vooraf al op een overwinning van de Amsterdammers. 'Toen ik zag dat Eriksen tussen de linies zou spelen, voelde ik het.' Ook vijftwintig jaar geleden klopte het voorgevoel van de Hagenees meer dan eens. In de eerste ronde, tegen Dinamo Boekarest, wilde hij met 1-0 winnen. Na de 0-0 thuis in de tweede ronde tegen de Schotten van St. Mirren wist hij zeker dat Malinwa 'minstens één keer' zou scoren op verplaatsing. En wie in de finale eerst raak trof, zou de Europabeker winnen. Stuk voor stuk gewaagde, maar juiste voorspellingen.

'Dat is intuïtie, ik doe alles vanuit mijn buikgevoel. Al had het in Mechelen ook te maken met de minutieuze voorbereiding. Daarin speelde scout Rik Sneyers een niet te onderschatten rol. Uren- en nachtenlang heeft hij videobanden van tegenstanders geanalyseerd. Hij paste daarbij mijn visie toe. Ik verdeel het veld namelijk altijd in drie stroken: rechts, midden, links of A, B, C. Daar is de bal altijd, meer is er in het voetbal niet. Dus bestudeerde Rik per zone elke pass, elke beweging.'

'Maar we gingen ook altijd uit van onze eigen sterkte. We waren zo goed op elkaar ingespeeld dat er amper tactische besprekingen nodig waren. De spelers waren ook altijd grotendeels dezelfde. Net zoals ik Oranje 1974 kan opnoemen, of België 1986, ken ik nog steeds het KV Mechelen van 1988 uit mijn hoofd. En als er dan bepaalde accenten gelegd moesten worden, speelden we daarop in. Tegen Dinamo Boekarest, bijvoorbeeld, was er extra aandacht voor hun aanvaller Camataru. Wel, Rutjes heeft die knap aan banden gelegd.'

'En dan is er nog de factor geluk natuurlijk, zoals tegen Boekarest. Dat was echt een sterk team. Coach Mircea Lucescu zei vooraf dat de winnaar van die wedstrijd weleens finalist zou kunnen worden. Van buikgevoel gesproken! Al hebben we daar wel een Koude Oorlog moeten overwinnen. Op dinsdag werd het ons verbo-

den om op het veld te trainen omdat het geregend had. En Lucescu zat bovenaan in de tribune te kijken hoe we dat zouden oplossen ... Pure intimidatie!'

VROEG WISSELEN

KV Mechelen moest in de campagne van 1987-1988 altijd thuis beginnen. Veel trainers zouden daar zenuwachtig van worden, De Mos vond het een voordeel.

'Zolang we maar de nul hielden. 0-0 was een goede zaak, met 1-0 stond je al met één been in de volgende ronde, met 2-0 was je geplaatst. Toen ik de 0-0 tegen St. Mirren een goed resultaat noemde, was dat natuurlijk ook om de ploeg te motiveren. Al was ik er wel van overtuigd dat we in Schotland het verschil zouden kunnen maken op de counter, zoals in Boekarest. Dat ik zo zelfverzekerd was, had veel te maken met onze bijna onklopbare centrale as: Clijsters, Rutjes, Hofkens, Koeman – dat vierkant – met daarachter de beste doelman van de wereld en voorin iemand die altijd vanuit het niets een goal kon maken, Den Boer. En Ohana die, zoals in Schotland, op pure klasse het verschil kon maken. Dan ben je al een pak geruster over de terugmatch. Met de rest eromheen had ik meer speling, maar ook die jongens heb ik ingepast in het systeem. Een *Spielmacher* die overal liep waar hij niet moest lopen – Koentje Sanders – hebben we bijvoorbeeld geconditioneerd. Hij wilde zich niet echt aanpassen, dus heb ik hem er een paar keer afgehaald om hem te doen luisteren.'

Dat vroege wisselen was een handelsmerk van De Mos. Bijna elke speler haalde hij minstens één keer opvallend snel naar de kant, of stelde hij verrassend niet op. Volgens hen wilde De Mos hen vooral prikkelen en scherp stellen, maar hijzelf ziet het anders: 'Psychologische spelletjes zaten daar niet achter, althans niet bewust. Voor dat vroege wisselen had ik

drie redenen. Ten eerste: wie zijn taak niet naar behoren uitvoerde, moest eraf. Zo heb ik Marc Wilmots ooit na enkele minuten vervangen omdat hij bij een corner zijn mannetje Geert Emmerechts had laten koppen. Dat moet zowat de snelste wissel in de Belgische voetbalgeschiedenis zijn! Ten tweede kon ik een wedstrijd goed lezen en als het moest een wending geven. En ten derde was ik geobsedeerd door het resultaat: ik moest winnen. Ik heb nooit rekening gehouden met namen: het systeem was belangrijker dan de spelers. In die zin was het mijn geluk dat KV Mechelen geen vedetten had. Sommigen moesten nog doorgroeien, anderen waren spelers met "een krasje" op. Koeman die door mijn voorganger Künnecke niet werd opgesteld, Preud'homme die in de schaduw van Bodart stond, Deferm die aan Antwerp was uitgeleend ... En ikzelf zat ook met veel frustratie omdat ik in 1985 ontslagen was bij Ajax, dat de titel toen al zo goed als binnen had. Crujff zag dat ik een goed elftal had en wilde zelf coach worden. Dus ging hij spelers als Van Basten en Van 't Schip "bewerken" zodat die op training begonnen te slabakken. Achteraf gezien misschien maar goed, anders was ik niet in Mechelen terechtgekomen.'

DE RANDVOORWAARDEN

Een andere troef van De Mos: het optimaliseren van de omstandigheden rond de match. 'Ik wist dat die voor de kwartfinale in Minsk cruciaal zouden worden, dus had ik manager Geert Lermyte vooraf naar Wit-Rusland gestuurd. Op maandag wist ik al dat ze met helikopters bezig waren om het veld sneeuwvrij te maken. Dankzij Geert wisten we ook dat er geen gordijnen waren in het hotel, dus hadden we allerhande materiaal mee om de ramen af te plakken. En voor de Deense scheidsrechters namen we extra sneeuwschoenen mee, in verschillende maten, zodat zij optimaal uitgerust waren om de match te leiden.'

'De beslissing of er gespeeld zou worden was aan de uitploeg. Uitwijken naar het Georgische Tbilisi zagen wij niet zitten. We zouden er geen last hebben van de Minskaanhang, maar wij hadden al zo veel moeite gehad om het land binnen te geraken – Playboys bleken een handig omkoopmiddel, soms in ruil voor kaviar – dat wij een extra reis niet zagen zitten. Met warm zand hebben ze het vijfmetergebied sneeuwvrij gemaakt, anders wilde Preud'homme niet spelen. Maar de rest van het veld was één ijspiste. Honderden mili-

tairen hebben toen met een strak touw en emmertjes vol gravel de lijnen getrokken. Ongezien!

'Na Minsk volgde Atalanta Bergamo, sowieso een heel sterk team. Dat vonden ze zelf blijkbaar ook, want ze hadden de tickets voor de finale in Straatsburg al gereserveerd. Nou, die hebben wij mooi mee naar Mechelen gekregen na afloop!' Er was het liftincident, de schoenen van Strömberg (zie *Benfeld*) en natuurlijk scheidsrechter Boetenko: 'Die floot in de eerste helft alles tegen. Niet verwonderlijk, want spelersmakelaar Ger Lagendijk en een bestuurslid hadden Boetenko de avond voor de match in zijn hotel gezien met een Italiaanse schone, zijn "tolk". Ger en ik hebben tijdens de rust onze stoute schoenen aangetrokken en hebben samen met een UEFA-waarnemer de deur opengegooid: die vrouw was weer bij hem. Na de rust kregen we plots ook vrije trappen mee over de middellijn ... Ik ben Boetenko later nog tegengekomen met Anderlecht, op Austria Wien. Als grensrechter.'

'Lagendijk, met wie ik nog samen had gevoetbald bij ADO Den Haag, was al zaakwaarnemer van Den Boer, Koeman en Rutjes toen hij mij naar Mechelen haalde. Hij groeide uit tot mijn rechterhand. Ja, Ger speelde

zeker ook zijn rol in het succes van KV Mechelen. Hij had heel wat contacten bij de UEFA, bij andere clubs en vooral: hij zorgde ervoor dat de scheidsrechters op een nette manier ontvangen werden, want die mensen worden graag vertroeteld. Hij had veel te zeggen, maar hij bemoeide zich niet met de tactiek of de opstelling. Hij bekommerde zich meer om de gezelligheid, het sociale aspect. Hij ontfermde zich vaak ook over de spelers die naast de ploeg vielen en die bij hem kwamen klagen. Hij bluste heel wat brandjes nog voor ik iets moest ondernemen.'

DE REVOLUTIE VAN 'ADOLF'

Via Lagendijk gaat De Mos even terug in de tijd, naar oktober 1985. 'Ger belde me op met de vraag of ik in België wilde coachen. Ik zei: "Dat ligt eraan bij welke club", want ik kwam tenslotte van Ajax. Ik dacht dus aan Anderlecht, Club of Standard. Ik kende

KV Mechelen wel, want we hadden er met Ajax ooit een oefenmatch tegen gespeeld en toen was ik zwaar onder de indruk geweest van het stadionnetje. Ik herinner me dat er bij het verlaten van het veld toastjes klaarstonden. Het had allemaal iets heel Engels en gezelligs.'

'Als snel had ik een afspraak met Cordier en Lagendijk, in Rotterdam. Cordiers eerste woorden waren: "Meneer De Mos, ik ben nieuw in de voetballeerij. Ik ben waarschijnlijk een goed zakenman, maar ik heb me toch laten belazeren, want er zijn veel transfers mislukt. Als het met u niet lukt, dan houd ik het voor bekeken." Hij vroeg me of ik na het seizoen wilde overnemen van Künnecke en we tekenden onze eerste overeenkomst op een bierviltje. Toen kreeg ik een auto van Telindus om vanuit Den Haag wedstrijden in eerste klasse te komen bekijken: de uitwedstrijden van KV Mechelen en een enkele keer ook Achter de Kazerne. Toen ben ik vermomd, met een pet op, komen kijken, want niemand mocht al weten van ons contract. Daarnaast ging ik ook alle matches op Antwerp bekijken, om alle tegenstanders te scouten. Daar heb ik uiteraard Deferm herontdekt, maar ook Clijsters, Emmers, De Mesmaeker ... Op 11 februari lag ik in bed, toen om halftwee 's nachts de telefoon ging. Ik schrok me kapot. Het was Cordier, hij zat in een bestuursvergadering: "Wil je volgend seizoen in tweede klasse aan de slag? Of kun je morgen al beginnen?" Künnecke werd bedankt en ik heb het risico genomen om toen al te beginnen. Een levensgevaarlijke missie, maar ik ben gelukkig niet zo angstig uitgevallen. Toen ik werd voorgesteld aan de spelers, vroeg doelman Theo Custers: "Hoe wil je gaan spelen?" En ik sprak de historische woorden: "In ieder geval zonder jou binnenkort", want ik had natuurlijk al Preud'homme op het oog. Dat seizoen redden we ons nipt.'

Daarna haalde De Mos de borstel door de selectie. Hij wilde een topsportklimaat creëren zoals bij Ajax en maakte een profclub van KV Mechelen. Tegen die revolutie kwam bijzonder weinig weerstand. Nochtans blinken weinig clubs, en zeker hun bestuurskamers, uit in vernieuwingsdrang.

'Dat had alles te maken met Cordier. Die was bezeten om – als West-Vlaming – de hegemonie van Club Brugge te doorbreken. Net als bij Telindus wilde hij ook in het voetbal de beste zijn! In die zin was KV Mechelen zijn tijd ver vooruit. Voor mij was dat makkelijk werken: ik had maar één baas en die gaf me

carte blanche. Natuurlijk kwam er weleens protest. Na een verloren oefenmatch tegen Veendam maakte Clijsters "van zijn oren". Nou, toen heb ik hem gewoon in een taxi gezet en naar huis gestuurd. Volgens hem hadden we te hard getraind en waren we te vermoeid. Maar ik had niet hard getraind voor die bepaalde match, wel om fit te zijn voor de competitie die volgde.'

'Alles en iedereen moest professioneler. Toen ik op mijn eerste maandag terreinmeester Jef Tremmerie met een sigaret door de gang zag lopen, zei ik hem: "Doof die sigaret. Niet in de kleedkamer en niet in de gang." Sindsdien noemde hij me Adolf! Maar ik schoot heel goed op met Jef en zijn assistent Dikke Cois. Nergens ter wereld heb ik nog zo'n goed veld gevonden.'

DE FILOSOFIE VAN DE MOS

Professionalisering is één ding, goed voetballen een ander. Maar net dat is de verdienste van De Mos: hij liet KV Mechelen als team draaien en maakte sommige spelers écht beter. 'Naast Clijsters of Rutjes had ik coachbare spelers nodig die gestuurd konden worden. Zij voelden zich wat in de steek gelaten, mochten niet meer laten zien wat ze allemaal konden. Zeker Sanders had ook wel wat moeite met de Nederlandse aanpak, onze eerlijke manier van trainen. In het buitenland wordt vaak getraind om fit te zijn voor het weekend, maar wij trainden om sterker te worden als team, als linie of als speler individueel. Dus werd er zowel verbaal als fysiek wat gebakkeleid. En we hadden een speler die zo mogelijk nog harder was dan ik. Zo lief als Erwin Koeman was buiten het veld, zo ongenadig was hij in de kleedkamer en op het veld, zelfs op training. Er gebeurde iets in die man zijn hoofd. Preud'homme had dat ook, ik heb hem tijdens de rust medespelers naar de keel zien grijpen omdat het beter moest. Dan moest Rutjes tussenbeide komen om de rust terug te brengen. En zo heb ik meteen alle kapiteins in de kleedkamer genoemd: Michel, Lei, Graeme en Erwin. Zij zorgden voor balans, maar hadden ook de absolute winnaarsmentaliteit.'

'Op training deden we niets anders dan het herha-

Ger Lagendijk en zijn vrouw tijdens de parade in Mechelen na de gewonnen Europacupfinale.

KAPOTTE GLAZEN, KIWI'S EN HONDENGEBLAF

Dat De Mos belang hechtte aan het kuchje van Ohana, is maar een van de vele voorbeelden van 's mans verbijsterende bijgeloof. Als controle-freak wilde hij niet alleen vat hebben op alle wedstrijdstandigheden, hij was er zelfs van overtuigd dat hij het lot kon bepalen. Een bloemlezing.

'Ik droeg altijd drie geluksmunten bij me, in mijn clubkostuum. Daarnaast had ik ook twee levende talismannen. Derde keeper Wilfried "Wifke" Dommicent en Erwin Metman, bijgenaamd "de Solden" omdat hij goedkoop was aangetrokken (maar zelden speelde), moesten er elke wedstrijd bij zijn, om in de tribune te zitten.'

'Als we in het spelershome naar de loting keken, moest Clijsters altijd een glas kapotgooien op de grond.'

'Kinesist Verhoeven moest me de dag van de wedstrijd altijd komen masseren tussen halfdrie en halfvier, met mijn gezicht richting tv.'

'Als we aten voor een Europese match, zaten we altijd in een U-vorm, altijd op dezelfde plaatsen ook. Ook op de bus, in de kleedkamer of tijdens wandelingen waren alle plaatsen strikt bepaald.'

'Tijdens het eten kroop één speler ongezien onder de tafel, meestal De Mesmaeker of De Nil, omdat zij klein waren. Dan deed die een hond na en beet in iemands been. Dat was één keer gebeurd en we hadden daarna gewonnen. Dus bleven we dat ritueel herhalen. Ooit wilde Mike Verstraeten het ook eens proberen, maar die blafte zo belachelijk dat we allemáál onder tafel lagen van het lachen.'

'De opwarming, die altijd bestond uit dezelfde oefeningen, deden we steevast aan de linkerkant van het veld.'

Eén keer botste De Mos op de limieten van zijn controlezucht. 'Toen ik zag dat het vliegtuig naar Straatsburg al om tien uur 's ochtends zou vertrekken, wilde ik de vlucht verplaatsen naar halftwee, zoals bij de vorige uitmatchen. Maar Zaventem stelde zijn veto.'

Vreemd genoeg, of misschien net tekenend voor de eendracht, ging de hele ploeg mee in dat bijgeloof. Vooral Michel Preud'homme. 'Hij eiste dat Myriam van het spelershome voor de wedstrijd in het zwart gekleed was. Toen ze eens blauwe kleren aanhad, stuurde Michel haar naar huis! Ze moest en zou zich gaan omkleden.'

len van automatisen. Ook daar kwam amper protest tegen. Maar ja, als je zelden verliest, worden de methodes amper in vraag gesteld. De kassa blijft rinkelen, de premies rollen binnen en moeder de vrouw is ook tevreden. En de sfeer was van onschatbare waarde. We hadden een kleine groep, die ook buiten het voetbal goed met elkaar omging. De meesten woonde min of meer bij elkaar in de buurt: Keerbergen, Rijmenam, Schiplaken ... En in de bar Martinique kregen we er gratis teambuilding bij. Soms tot vier uur 's nachts, maar 's morgens stonden we er wel allemaal. Dat maakte het extra plezierig.'

'Als er al eens spanningen waren, dan werden die ontmijnd met humor, want er werd ook ontzettend veel gedold op training. Er waren een paar "vuilnisbakies" die alles over zich heen kregen, de klagers, en dat werd dan tot op de grens uitgespeeld. Raymond Jaspers, bijvoorbeeld, had het vaak over zijn periode bij Anderlecht en waarom hij nooit Rode Duivel was geworden ... En dan was Clijsters de meester in het oppoken, zodat iedereen tot op de grens ging treiteren. Ik herinner me dat Raymond ook de beurs volgde. Ooit hadden ze hem wijsgemaakt dat zijn aandelen gezakt waren, maar toen hij dat wilde checken op

Teletekst, was de tv in het spelershome zagezegd kapot. Dus heeft Raymond zich de hele weg terug naar Limburg druk zitten maken. Dat soort verhalen waren typisch. En voor alle duidelijkheid: Raymond voelde zich, zoals iedereen, opperbest in de groep.'

Maar wat is de kip en wat is het ei? Goede resultaten en een uitstekende sfeer komen er niet vanzelf. De Mos onderschat zijn eigen rol in het succesverhaal toch niet? 'Natuurlijk had ik mijn eigen, zelfgemaakte filosofie. Na Ajax heb ik heel lang over voetbal nagedacht en ben ik tot de ontdekking gekomen dat team- en linietactiek grotendeels bezigheidstherapie zijn. In het tennis moet je de service, de fore- en de backhand, de volley en de slice onder de knie krijgen. Ook in het voetbal moet het vooral om automatisen gaan, zodat er tijdens de match amper nog moet worden nagedacht. Ik heb de *shadow game* ingevoerd, op basis van positieospel, en dat hebben we tot in den treure herhaald.'

'Maar om die filosofie uit te voeren, heb je wel intelligente spelers nodig van achteren uit, die de match kunnen lezen en die zich ook heel bewust zijn van hun zwakheden. Ik heb nooit nog zo'n intelligent team ge-

coach als dat van KV Mechelen. Er was niemand die een wedstrijd in de wedstrijd speelde, iedereen gaf alles in functie van het team. Je hoefde je nooit zorgen te maken dat iemand bij balverlies verkeerd zou staan. Dat hadden we natuurlijk allemaal op training geleerd. Zelfs op afwerking werd eindeloos geoefend. De goal van Den Boer tegen Ajax, met de kop bij de eerste paal, heb ik op training honderdduizenden keren gezien. En dat heeft zich dus uitbetaald.'

AJAX ONTLEED EN ONTTROND

En zo komt De Mos vanzelf weer uit bij de Europacup II-finale van 1988. Zonder twijfel een emotionele match voor ex-Ajacied De Mos, maar hij liet zich niet uit zijn lood slaan en week niet af van zijn methode.

'We hebben hun zwaktes blootgelegd en daarop ingespeeld. Rik Sneyers had geanalyseerd dat negentig procent van de acties op de flanken begon, en dan vooral in vak C, op links. Dus moesten Hofkens en De Wilde voor een dubbele dekking op Mühren zorgen. Sanders en Deferm zouden de toevoer van Witschge en Van 't Schip belemmeren, en rechtsback Verlaat lieten we ongemoeid, want hij was opbouwend en voetballend de minste. Bovendien moest Emmers Blind in de problemen brengen. Dat systeem hadden we uitgeprobeerd op Club Brugge, toen Emmers voortdurend ten aanval trok, waardoor Degryse te defensief moest denken en niet in zijn spel kwam. Bovendien had ik aan mijn maatje Dick Advocaat gevraagd om met zijn ploeg Haarlem ons systeem uit te proberen tegen Ajax. Dat ging goed.'

'Ik had zó veel vertrouwen in die spelers, en zij in mij – want van de tien keer kwam het elf keer uit: "Hij vindt altijd wel iets." Zij merkten bovendien dat alles er heel professioneel toeling: in de voorbereiding, in de medische staf, via Ger Lagendijk ... Hij is voor de match trouwens nog aan de thermostaat in de Ajaxkleedkamer gaan morrelen, zodat het daar bloedheet was! Geen ideale omstandigheden vlak voor zo'n match. Voor ons verliep alles voortreffelijk. Deferm pakte Van 't Schip in het begin keihard aan, waardoor diens rugblessure opnieuw begon op te spelen. Hij

was de hele match onzichtbaar. Ook Sanders deed het goed, de dubbele dekking werkte, en Blind kreeg rood. Als je dan nog weet dat Ohana wel met iets zou uitpakken, zoals hij Europees altijd deed ... Als Ohana tijdens het eten, in de aanloop naar de match, hardop kuchte, kon je ervan op aan dat hij zenuwachtig was en goed zou spelen.'

Achteraf werd KV Mechelen en De Mos antivoetbal aangewreven door de Nederlandse pers, maar daar had De Mos lak aan. 'Dat het een saaie match was, maakt niets uit. Ja, we plooiden terug, zelfs met tien tegen elf. Maar vergeet niet dat de spelers van Ajax individueel beter waren dan die van ons. Wij moesten het hebben van ons defensieve fundament. Bovendien wisten we dat Ajax in het slot alles op alles zou zetten, wat ze ook deden met de inbreng van Hennie Meijer en Dennis Bergkamp. Het Ajaxbestuur is me achteraf trouwens netjes komen feliciteren in de kleedkamer. Bobby Haarms, een van de drie coaches, heeft me letterlijk gezegd dat ik het verdiende, dat het mij gegund was.'

DE ONDERSCHATTE ZEGE TEGEN PSV

De finale tegen Ajax mag dan een hoogtepunt zijn op de palmares van KV Mechelen én De Mos, puur sportief steken voor de Nederlander twee andere matches boven de rest uit. 'Eerst en vooral de overwinning tegen Anderlecht enkele dagen na Straatsburg. Dat was echt niet normaal, het leek wel PlayStation. Toen was iedereen gewoon "los" en kwamen ondanks de alcohol in het bloed de kwaliteiten van alle spelers in al hun puurheid naar buiten. En twee: de thuismatch om de Supercup tegen PSV: 3-0. Ik herinner me de wedstrijd in de wedstrijd tussen De Mesmaeker en Gerets. Polleke was *outstanding* toen, hij heeft Gerets echt negentig minuten zoekgespeeld. Wij beschouwden die Supercup zeker niet als een bijkomstigheid, maar als een prijs die we absoluut wilden pakken. Nu, al die jaren later, wordt die match onderschat. Toen eigenlijk ook al, want er was zowel thuis als in Eindhoven weinig volk. Ik weet wel nog dat onze bus na afloop met stenen is bekogeld door ontgoochelde

PSV-fans. Ik schat die trofee héél hoog in, zeker omdat ik Nederlander ben, en omdat het tegen de beste Nederlandse ploeg van dat moment was.'

'En als ik nog één extra match mag vermelden: de return van de halve finale van de Beker van België, in 1988-1989. In Anderlecht hadden we de heenmatch met 2-0 verloren. Iedereen wist al dat ik naar Anderlecht zou gaan, dus niemand geloofde nog dat ik iets kon klaarmaken. Maar "in een poep en een zucht" stonden we thuis 3-0 voor. Uiteindelijk scoorde Jankovic nog de 3-1. Je kunt niet geloven hoe ziek ik daarvan ben geweest. We speelden toen zó goed ...'

'KV MECHELEN? BETER KAN NIET'

De Mos trok niet veel later de deur van KV Mechelen achter zich dicht. 'Niet zozeer omdat het plafond was bereikt, maar er waren wat strubbelingen over het financiële aspect. En ik wilde zelf ook dolgraag naar Anderlecht, hoor. Als je privé ontboden wordt door Constant Vanden Stock, dan is het heel moeilijk om niet onder de indruk te zijn.'

'Bij Anderlecht zat enorm veel intrinsiek talent, en ons systeem – aanvallender dan in Mechelen – klopte als een bus. Ook dat elftal ken ik nog uit het hoofd: De Wilde, Grün, Keshi, Van Tiggelen, Vervoort, Musonda, Gudjohnsen, Nilis, Degryse, Jankovic en Oliveira. Het klikte ook enorm met Constant Vanden Stock – nooit meer iemand ontmoet die zo veel van voetbal kende als hij. Michel Verschuere werd door Constant zelfs weggestuurd van de besprekingen met mij en Jean Dockx omdat hij toch niets van voetbal afwist. Verschuere beschouwde mij en vooral Lagendijk als een bedreiging, en dat heeft me mijn job gekost. Want voetballend ging alles best aardig. We wonnen van het grote Barcelona en bereikten de Europacup II-finale, we werden kampioen ... Maar daarna heb ik nooit kunnen herhalen wat ik in Mechelen heb verwezenlijkt.'

'Vooraf, bij Ajax, liep het ook heel goed, zo goed dat ik in een interview ooit heb gezegd: "Ajax vaart op mijn kompas." Maar die uitspraak was mijn dood-

vonnis, want zo kwam ik in het vaarwater terecht van makelaars en bestuursleden die zelf de touwtjes in handen wilden. Ik voelde me echter zo sterk dat ik het écht eens allemaal wilde bepalen en dat kon in Mechelen. Daardoor werd KV Mechelen ook het hoogtepunt van mijn carrière. Kan niet beter. Maar het is ook mijn valkuil geweest later ... Ik had in 14 jaar tijd, met Ajax, KVM en Anderlecht, een enorm palmares opgebouwd. En op basis daarvan wilde men me. Maar men stond er nooit bij stil dat ik die elftallen zelf had samengesteld. Ik moest plots werken met spelers die ze me gaven en die ik niet kon conditioneren. Bij PSV accepteerden Luc Nilis en Jan Wouters niet dat ik ze dingen wilde afleren. En bij Werder haalde ik ooit Mario Basler naar de kant omdat hij Matthäus liet lopen. Die pikte zoiets niet.'

'Of KV Mechelen nog meer had gewonnen als ik was gebleven? Dat weet ik niet. Op den duur moet je ook spelers vervangen, en ik heb het geluk gehad dat ik dat in Mechelen nooit heb hoeven te doen. Bij PSV, daarentegen, moest ik verjongen en iemand als Wim Kieft de wacht aanzeggen. Als je interviews met spelers leest, dan zijn ze over mij ofwel heel negatief, ofwel net heel positief, want ik heb ook veel jongens laten debuten of doorstromen naar de top, zoals bij KV Mechelen. Ik beschikte in Mechelen echt over ongelooflijk intelligente voetballers. Ik denk dat ze zelf maar half beseften hoe goed ze wel waren. Als je Anderlecht vandaag ziet: ik denk niet dat iemand van die ploeg bij ons in de elf had gestaan. Ach, elke dag was een feest. Puur voetbal en humor. Wij verspeelden nooit krachten, waren altijd fit. Alles stond vast, ook de basisploeg, zodat spelers zich alleen op het voetbal konden concentreren en niet nodeloos energie verspilden. Veel zelfvertrouwen ook! Zelfs al was Real Madrid binnengekomen: niets van aantrekken, wij zijn beter!'

'Nu nog word ik constant en overal aan KV Mechelen herinnerd. Als ik op Ajax kom, zijn er altijd wel enkele mensen die het me zogezegd kwalijk nemen dat ik Ajax een Europabeker heb afgesnoept. En op café dreunen voetballiefhebbers mij de hele opstelling van KV Mechelen op, zelfs in Nederland! Gisteren nog gaf ik een lezing voor een bedrijf. Op zo'n moment is er altijd wel iemand die me vraagt wat mijn mooiste periode is geweest. En dan is er ook altijd iemand die zegt: "KV Mechelen, nee? Ohana, Den Boer, 1-0?" Dat is prachtig, toch?'